

בעזרת השונא הנפים

יום א' לסדר כל איש אשר בו מום מזרע אחרן הכהן לא יגש
להקריב את איש ד' מום בו וגו'. פיעה"ק ירושלם תובב"א.

קול גדול

את הדברים הלא דבר ה' אל כל קהלכם
בהר מתוך האש הענן והערפל קול
גדול ורא יסף וגו' (דברים ס')

ושמרתם את כל המצוה אשר אנכי מצוך היום, למען תחזקו ובאתם
וירשתם את הארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה (סס יא) ולא תקיא
הארץ אתכם כשמאכם אותה כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם (ויקרא ס').
אל תבטחו לכם אל דברי חשקך לאמר היכל ה', היכל ה' חמה, כי
אם הטיב תטיבו את דרכיכם ואת מעלליכם. אם עשו תעשו משפט. בין איש
ובין רעהו. גר יתום ואלמנה לא תעשוקו. ודם נקי אל תשפכו במקום הזה
וגו', אז יקויים. ושבגתי אתכם במקום הזה, בארץ אשר נתתי לאבותיכם למן
עולם ועד עולם (ימי'). ועתה סה נאמר אלקינה אחרי זאת כי עזבנו מצותיך
אשר צוית ביד עבדיך הנביאים וגו'. ועתה בנותיכם אל תתנו לבניהם.
ובנותיהם אל תשאז לבניהם וגו' למען תחזקו ואכלתם את טוב הארץ
והורשתם לבניהם עד עולם (מלא ס) —

תנו רבנן כו' אמר ר"א כוף אזניך
לשמוע (ובחים כט) :

ע' זוה"ק משפטים (ד ק ע"ג) וז"ל חצ"ל ומסמרא דתבואות זו' מיני
נחמא תבירין מכלהו. ואינון חמה כו' אמתיל לון לישראל הה"ד קדש ישראל לה'
ראשית תבואתה בה'. בד יפקון כו' עד דיתבריר אוכל מתוך פסולת דחיינו
קש ערב רב כו' לבתר דיתבריר מתכנשין לההוא אתר דאקרון ירושלים כמה
דחטה דבתר דאתבריר קש ותבן מכניסין לה לאוצר. הכי יתכנשון ישראל
דאינון בר לירושלים דאיהי בגו' על חר ה' דאתמר בה מי יעלה בהר ה' ומי
יקום

יקום במקום קדשו נקי כפים ובר לבב. נקי כבר דאיהי עיבורא כד בריר מנ פסולת. בההוא זמנא נשקו בר כדבדמיתא. דאתמר בי' ישקני מנשיקות פיהו. בר תרגום בן. בההוא זמנא דיהון נקיים כבר מנו קש ותבן שריא שמי עלייהו. וקרא לון בני בכורי ישראל וחכי מכל אילנין לית תכיר כנפן כו' ולכתר דיהון נקיים מנו פסולת יתקדשון לבי מקדשא, ביין לנסכא על גבי מדבחא, וזתים לאדלקא בוצינא שרגין למנרתא, ומאן זכה להאי יין דלא יתנסך לבוים, דערב רב אינון יין דנתנסך לבוים, ומנהון משומדים מינין, אפקורסים, כשומדים לעבירות שבכל התורה כולה—וישראל דאתמר בהון ויתערבו וכו' ובגנייהו אמר דוד למה וכו' ועלייהו אמר שלמה צאי לך בעקבי הצאן כו' בתר דיפקון מן גלותא נמשלים לתפוחין ולכל ריחין טובין כנוונא דמפקנא דמצרים, דכתיב בי' תחת חתפוח עוררתניך ע"ב, וז"ל וזה"ק נשא (ד קד ע"ג) והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע ויתקיים בהון ואל אדמת ישראל לא יבאו וקטיל לון כו' ע"ש עוד שם (ד קד ע"ג) ובזמנא כו', דערב רב אינון ע"ה, אינון חשוכין, ולא אתקריאו ישראל כו' בנין דאינון כבעירין כו', [ועיין פסחים דף מ"ט ע"ב, ובטור ובית יוסף אה"ע סוס"י ב' ע"ש חטוב] כנוונא דפליג לון קב"ה בטורא דסיני הכי פליג לון בפורקנא בתרייתא כו', וערב רב כנוונא דאתמר בהון, וירא חעם וינעו ויעמדו מרחוק—הכי יהון רחיקין מן פורקנא ויחמון לת"ח ולעמא קדישא בכל האי יקר ואינון רחיקין ואי בעו לאתחברא בהדיהו מה כתיב בהו לא תנע בו יד כי סקל יסקל או ירה יירה, בההוא זמנא יתקיים בהו בישראל ד' בדר ינחנו וכו', ורשעים בחושך ידמו אינון ערב רב ובנין דא אמר נביאה עלייהו ואל אדמת ישראל לא יבאו כו' ע"ב עישיה כל הענין ז"ל וזהו פנחס (ד' ל"ג ע"ג) ובנין דערב רב אינון שאור שבעיסה, ואינון אומין דעלמא דמיין למוין, יתיר מעבבין בגלותא ערב רב לישראל מאומין עכ"ו כמה דאוקמוהו רבנן מי מעבב שאור שבעיסה מעבב דאינון דבקין בישראל כשאור שבעיסה, אבל אומין עכ"ו לאו אינון אלא כמוין אשר תדפני רוח ע"ב, וע"י בס' הדרת מלך (מנצח"ה מקדש מן ז"ל) סי' רל"ז וז"ל פנחס (ד' ל"ג ע"ג) יתיר מעבבין בגלותא ערב רב לישראל מאומין ע"ה, פי' שכל כוונתם להרע לישראל ולהשפילם ומשתררים עליהם בעצות להרע כדי שלא ירמו ראש כמ"ש בר"מ נשא (קמ"ה ע"ג) וז"ל ומחרימין ערב ביניהו דלא יתבון לון באתרין סגיאין אלא דבר קצוב דלא יחא תקומה לנפילו דלהון וכו' ע"ש. כי הם רעים וחטאים ומראים תומת נפש זכה ונשתרת ותחתיה תעמוד הבחרת ולכך אין הכשרים יכולים להשמר מהם. וזוה מתערבים בהם כו' ובכל דור ודור ה' נלחם בהם כמ"ש מלחמה לה' בעמלק הם ערב רב ומיד כשיתמו החטאים האלה בנפשותם יבוא המשיח כמ"ש בתקונים מו"א ע"ש באורך עכ"ל וז"ל התקונים [דפוס ווילנא ד' ס"ב ע"ב] ורשיעא דאינון ערב רב אתמר בהון סוף פסוק דאינון מורעא דעמלק דאתמר בי' (שמות י"ז) ויאמר כי יד על כס י"ח ואינון חמש מינים כו' ע"ש—וע"י בס' מקרי דרדקי [מהגאון מוהר"ר הילל קאלעמייסער]

קאלעמאיער ז"ל תלמיד הנאון הקדוש רשכבה"ג בעל חתים וצ"ל ד' קל"ו שכתב
 וז"ל הצ"ל וטעם השני שיש חיוב להיראים להתפרד מן המתהרסים הוא משום
 שרק אז כשיהיו נפרדים מהם יזכו לנאולה כאשר יבואר לך מדברי—הבאים
 — ולא זולת זה — דהנה מה דאיתא (נצטר שמוס ד' מס ע"ג) שהנאולה תלויה
 בפירור, ודבר זה מרומז וגם מפורש בכמה מקראי קודש. דהנה איתא
 (נפטר"א) אותיות מנצפ"ך רומזים על הנאולה, כ"ך בו ננאל אברהם מאור
 כשרים כו'. נ"ן בו ננאל יעקב מיד עשו. שנאמר הצילני נא כו', ולוותר הנ"ל
 שרק אז תהי' הנאולה כשיסבב ד' שיתפרדו הפועלי און מן היראים, כזה
 אפשר לפרש כוונת הכתוב ועתה הייתי לשני מחנות — עדר היראים — ועדר
 הכופרים, אז תתקיים הצילני נא — שתהי' הנאולה ע"י שני גוני"ן כוותר הנ"ל
 וז"ל ר' יודא אמר ארחיק נרמך מטרעים דלא תהוין ריעים וחכרים כדרא,
 דרא יבאישו לך עובדיו ותתפס בחטאו. ת"ח אי לא הוי אינון ערב רב
 איתחברו להון לישראל לא איתעביד האי עובדא. והאי חובא ממש גרם
 גלותהון לישראל כו', איתא במדרש כל נביאים וכתובים מרומזים בתורה
 ושם נאמר כי הנאולה א"א שתהי' אלא כשיתפרדו הרשעים מן הכשרים
 כו'. והו כוונת של מה שמו: שהרי א"א שתהי' הנאולה בעודם מעורבים
 עם הכופרים, משו"ה אמר להם ככפליים אחי אשר אחי, דהנה איתא
 (נפטר"א) דשם אחי מסוגל על הנאולה. ואיתא (נצטר) [סוגל לעל] שהנלות
 שסובלים הכשרים מן הרשעים שהן חמה השאור שבכעיסה, גדול יותר מהנלות
 שסובלין מן המלכות, ומשו"ה אמר אחי אשר אחי. אני אנאל אתכם מנלות
 הכופרים, וגם מנלות מלכויות, ותתקיים משמעות שהוא מאמת דבריו, דהיינו
 שלא תהי' הנאולה רק כשיתפרדו הרשעים מן היראים עד כאן לשונו. ועיין
 בתשובת בית הלל [דף ל"ב ע"א] וז"ל — היתחזקות — אליכם אישים
 אקרא, הנם שעת צרה היא ליעקב להפקד היום מישראל עדה שלימה, ואז
 לנו שלא היתה כזאת אתמול שלשום, וגם נלה כבוד מישראל שהיינו מכונים
 מעולם בשם אום אני חומה — חבוקה, ודבוקה כך — שולמית — תמתי —
 עם כל זה אל ירך לבבכם מונכות האודים העשנים האלה, כי דבר אחד
 מדבריו לא ישוב ריקם. כי כבר הובטח לנו ע"י יחזקאל שיבוא זמן וברותי
 מכם המורדים והפושעים בי (ס"ג) וזכרי' אמר וצרפתים ובחנתים כצרוף הכסף
 כמצודות לכלות הפושעים (ס"ג) — לכן התחזקו והיו לאנשים — וגם
 תנוחמו כי זה לנו לאות כי הזמן של ותרם כראם קרני הולך וקרוב בא —
 שאז יתפרדו כל פועלי און (כחגנוס יונתן) מתפרשין מן סיעתהון דצדיקיא כל
 עבדי שקר וזקיפתא תתקפו עכ"ל — [ועי' מס מגיל' ד' י"ז ע"ג, ועי' מדר' במדבר ס"ז—
 וצוסיק גרמאס ד' ק"ס במדבר העלם סס. וצוסיק במדבר ד' קכ"ד ע"א ד"ס פקידא עד סוף
 הענין. ועוד סס ד' קג סוף ע"א — ועי' שרת מהר"ס ס"ק ס"י ע"א כל המקומות].
 א"ר יונתן גדולה תשובה שמביאה את הנאולה שנאמר ובא לציון גואל
 ולשבי פשע ביעקב—מה מעם ובא לציון גואל—משום דשבי פשע ביעקב (יומא פ"ז).
 הסתלק

התהלך לפני והיה תמים (בראשית י"ז) פחדו בציון חטאים אחוז רעדה חנפים וגו' (ישעיהו ל"ג) גם הוא לי לישועה כי לא לפניו חנף יבוא (יחזקאל) הולך בתום ילך במח ומעקש דרכיו יודע (משלי י') אומר לרשע צדיק אתה יקבוחו עמים יועמוהו לאומים (פס כ"ד) אמר ר' שמעון בן חלפתא מיום שנברה אנרופה של חנופה נתעוותו הדינים, ונתקלקלו המעשים כו', ואריא כל המחנף לרשע לסוף נופל בידו ואם אינו נופל בידו נופל ביד בניו כו' (סוטה מ"א) אמרו רז"ל (יומא פ"ו) מפרסמין את החנפים מפני ח"ה שנאמר (יחזקאל כ"ג) ובשוב צדיק מצרקתו ועשה עול. ונתתי מבשול לפניו ות"י ואתן פרסום קדמוהי וכיון שהקבי"ה מפרסמו מצוה עלינו לעשות כן. וכיון שהכריז מחזיקין אותו באדם כשר והוא רשע מותר לפרסמו ולהודיע מעשיו. ולמדנו זה מדואג האדומי שהיה ראש לסנהדרין שנאמר (שמואל ב' כ"א) אביר הרועים אשר לשאול וכו' אעפ"י שה"י בו תורה הכתוב פרסמו כדי להודיע מעשיו לבריות כו' עכ"ל [כך הקמה אות ה' ועי' מהרש"ם יו"ד סי' קס"א לענין ת"ת דסנו שומעניו] ולענין נדויו דאינו חל. ואם שכננדו אמר לו — אדרבא — הוא בנידוי ועיין חת"ס יו"ד סוס"י ה' — ושו"ת מהר"ם שיק האו"ח סי' ל"ח] הרי מבואר מדבריו ז"ל עפ"י חז"ל דמפני חילול ה' לכך מצוה לפרסם את החנפים, ואין חוששין על כבוד תורתו, יהיה מי שהוא, אפי' ראש סנהדרין, כ"ש וק"ו היכא דאיכא תרתי -- ח"ה -- ונדררין אבתריה, וחוטא ומחטיא את הרבים דודאי חיוב נמי איכא לפרסמו משום לחסור מבשול מדרך עמי -- ע"כ אמרנו כי חוב גדול וקדוש מוטל עלינו להודיע בשער בת רבים את מחות המשרד חרבנות שבא"י (סגנות מטסות קאזאנער רגיס) ומקור מחצבתם כדי שלא יכשול בהם אדם, דלא למיזל בתר שמא דלא כהלכתא היא, רק בתר טעמא אזלינן ואסור משום כלאים, ומכ"ש היכא דמשונה בשמא ובטעמא דלית מאן דפליג האסור להתערב, ולנמוע יחד, ואפי' לר"ם דהוי בדיק בשמא הנ"ש היכא דלא הוי מודע ל"י מעיקרא ולא ח"י באפשרות למינדע, אבל היכא דאפשר לברורה לא סמכינן אחזקי' ובפרט היכא דאיתרע חזקת' וזאת הוא אפילו בנוגע לפרט אחד מדין תורה, ומכ"ש במה שהוא יסוד ועיקר כל הדת דודאי לא סמכינן אחזקי' ולא אזלינן בתר שמא, ומפני שאין ביד כל אחד לברר זאת מפני טרדותיו או מפני מיעוט ידיעותיו, ע"כ נטלנו עלינו את המשא חזאת והפקרנו עתותינו, ונפשנו ומאודינו לכבוד שמו הגדול יתברך כדי להציל ידידות שארינו משחת, כי חייב להציל את חבירו בין בנופה בין בממונו אחז"ל.

את מילים אלו ראינו להקדים בפתח דברינו יהיו לרצון אמרי פינו לפני ארון כל — כל הצוירים הארציים סתרשמינ בנפש ואינו ציור חוץ לנפש כו' מסתכל בנפשו כו' ואעפ"כ הרי זה דומה למביט בזוכית, אם הזוכית צבועה ירוק, אדום, צהוב, תכלת, כן נראין לו כל המביטין ורוקים, אדומים וכו'. אף שרואה הדברים בלי שינוי כו' כל שנפשו זכה ונסיקה

ובחירה רואה הפתרון צח ומצוחצח עכ"ל [שו"ת מהרי"ל דיסקין זצ"ל ד' ע"א ע"נ]. וזאת למודעה — כי כל מ"ז שנדבר פה — הוא רק למי שמבקש עדיין לידע האמת. ושעדיין היכולת בידו לבקשו. שלא נאחו בסבך הבלי עוזיו. וראית לו נהורא מעליא אשר כשיראה לו את האמת יכירהו ויודה לו ואינו רוצה דוקא לנשש כעורים קיר. וכוסף וגם עדיין ביכלתו להציל נפשו ונפש ב"ב מידת שחת. כי התנהגותו וגם לרבות התנהגות מרבית ביתו הוא עפ"י מנהג אבותינו ורבותינו זצ"ל מדור דור, צאי לך בעקבי הצאן (שי ספ"ז ל) הביטו אל צור חצבתם. הביטו אל אברהם אביכם ואינו מוכר חיי עולם בעד חיי שעה. וזוכר עדיין כי יש אלקים שופטים בארץ אית דין ואית דיין. ובי גם הוא לקבר יוכל. והכל הכל — והמאתך לבדך תשא — ולפני מי עתיד ליתן דין וחשבון — וחס על נפשו שלא תאבל עליו. ולא תנחם באחריתה. ככלות בשר ושאר — וננספה וגם כלתה נפשו לישב בחבורת הצדיקים ולהנות מזיו השכינה — ער כאן הקדמה — זכור וכתבם על לוח לבך — הם לבינו בקרבינו ומלתינו טילים — נדבר ויירווח לנו — ואל אדם לא נכנה, נא נא תראו אל הדברים — ולא אל הסדברים — אחד מקניני התירה הוא ומודה על האמת — ומקודם נפתור התמיהות והשאלות שאנו מציירים בנפשינו שיתהוה. אצל מקצת תמימי דרך שחמר להם ידיעתינו והשקפתינו מהסכנה הנוראה והעצומה המרחפת על כל יסוד ועיקר תוה"ק ע"י החוקת ידו הרב דיפו וסמרי', ובטה ישאלו מה יום מיומים איזה מלחמה נשמע בארצנו הק' שראיתם לצאת עתה ב-קול גדול. כי המלחמה מלחמת הרת בין שיטת הרב דירושלם ועדתו הק' ובין שיטת הרב דיפו (קוק) וסמרי', כבר ידוע לנו ולכל העולם מאז ומקדמת דנא. כי מי שרצח לזכות לשתי עולמות הוא וכל אשר לו הולך בדרכי החיים כמ"ש ובחרת בחיים — ופי שאינו חושש על נפשו ונפש ב"ב ואינו חס על איבוד עולמו הולך בשטות הרב דיפו וסמרי', כמ"ש ומעקש דרכיו וידע, וא"כ מה לכם לבלות עתותיכם בדברים פשוטים וברורים כתורה מסיני — זאת שאלתם בענין. והגנו בעז"הי להשיבכם כחלכה — אחינו בנו ישראל הקדושים חיינו. על כי חנה הראו לנו במכתבי העתים (הארץ היום יום ג' כ"ג ט"ז חס"ד ג' ליון ק') סבת שכתבו הרבנות הרשות (כנסת מנעס הממשל — קאזאנעל רנ"ס) אל הלורד גורמקליף — וראינו שם שממרקין עצמם ברוק פיהם את כל עדת החרים ומלאכיה הנאמנים. ואע"פ שאיננו נתקבלו דבריהם כלל, כי שיקרא לא קאי אעפ"כ מצאנו חובה בנפשינו לצאת כעת לנגדם בגדר מחאה, כי היבא דלא ליסרו חבריות מדלא מיהו ש"מ דמכרה לחו ובמחאתינו זאת תהויא ידיע לעלמא רבא כי לא די דלא מכרה לחו. אלא אפי" לא נתמשכנו נבייהו, רק סתם אנסין בעלמא גינהו וגם חששונו לזילותא דאורווייטא דאתי, מהמתה, פן יחולל כבודו. ואורה ותורה חיו בשתיקתנו וזה לשונם שם — הרבנות הראשית אל הלורד גורמקליף

לדגלי

לרגלי ההתיצבות הידועה של ח"ה משה ליב ברנשטיין. ראובן שלמה יונגרייז.
ד"ר יעקב ישראל די-האן — ערכה הרבנית הרשות לא"י את המכתב הזה
ללורד נורדקליף — לורד נכבד — אחרי השיחה שהיתה להנשיא הח"מ פה עם
מע"כ בבית הממשלה. נפתענו לשמוע ע"ד נאום שנשא מע"כ ושממנו יוצא
שמע"כ עודנו מוסיף לחשוב ששלושת האנשים שהתיצבו לפניו בשם הועד
האשכנזי הם באי-כח הצבור. וכאלו הם מביעים את דעתה של האורתודוכסיה
כלה. וע"כ עמד ופרסם בשמה שהיהדות החרדית היא מתנגדת להשאפה
הציונית לזכותינו בארץ--בתור באת כח העליונה המאושרת של מרכז עם
ישראל. ובתור ראשיה האחראים של היהדות החרדית מוצאים אנו חובה
בנפשנו להביע למע"כ ששלושת האנשים הללו שהתיצבו לפני מע"כ, הם אנשים
פרטיים שאין להם שום יפוי כח לדבר בשם איזה צבור שהוא. וביחוד בשם
האורתודוכסיה — שרק הידיעה שאנשים אלה התינו לבא עד לפני מע"כ
ולדבר דברים כאלה בשמם סערה את רוחה עד מאד. כל הצבור כלו עומד
משומם אל המחזה. איך שמקהל המונה אלפים ורכבות מישראל יעלה בידי
שלושה אנשים או יותר להתיצב לפני מע"כ ולתפוס את איש כמותו בלבו
שמדבר לו עם באי-כחה של האורתודוכסיה. עד כדי לתת טקום לדבריהם
וכו' הננו חותמים בכל רגשי כבוד והיקר — הרכנות הראשית לא"י —

הנשיאים:	אבר'ם יצחק הכהן קוק	— יעקב מאיר
החברים:	צבי פסח פראנק	בנימין אלקיציר
	רפאל יונה ראם	אברהם פילוסוף
	פי"ש ברנשטיין	בנציון קואינקא
המזכירות הכללית:	שמואל אהרן וובר	יוסף חי פניזיז

עכ"ד הצ"ל. הדור ראו והתבוננו כל אשר לו מה בקדקדו עד היכן דברי
המכתב הזה הם בלי שום יסוד ורק ח"ה גדול, וחלול כבוד ישראל בכלל נרמו
בזה. כי הרי הממשלה ירה מכירה ברשמיותה של הועד העיר האשכנזי
מאז ומקדם בתור באת כח -- העדה החרדית -- ושיש להם רב חרדי בפ"ע, וגם
בד"צ לכל מקהלות האשכנזים -- וכמה פעמים חי' בניהם חליפות מכתבים
וקבלת פנים -- גם הרי היום הנציב העליון בעצמו הלך בראשונה להקביל
פני זקן שקנה חכמה גאון וצדיק מרן רבינו יוסף חיים זאנענפעלד שליט"א.
רב ואב"ד דפעי"הק ת"ו. ונשא הן גדול בעיניו על גודל חכמתו השיית יאריך
ימיו ושנותיו עבנצבכא"ם. ובעבור זאת הציגה אותם ראשונה לפני הלורד
נורסקליף. בתור באת--כה--העדה האורתודוכסיה. והא לכם העתק המכתב

ששלח הו"ם הנציב העליון בשנת תרפ"א להועד העיר האשכנזי וז"ל הצ"ל
 לצמיתותי מאת הוד מעלת הנציב העליון לאשר קבלתי מכתבכם מן השמיני
 להתשיעי לחדש פברואר, ולהודיעכם כי שום הכרה לא יהי' על עדתכם
 לקבל את המשפטים של בה"ד הועד. אשר פס"ד שלהם יתאשר ע"י "משרד
 הרבנות" בו אתכבד להיות אדוני עבדו המסור דידם — המזכיר האזרחי —
 למזכיר ועד העיר האשכנזי ירושלים — עב"ל הצ"ל. ועוד כמה פעמים אין
 מספר חי' חליפות מכתבים. וא"כ יודעת הממשלה יר"ה בעצמה כי לא אמת
 יחנה פיהם. היש ח"ה גדול מזה, ח"י ירחם. טח עיניהם מראות לבותם מהשכיל
 מה הם עושים [מלבד שנוף הסיפור אינו אמת]. וכי הם אמרו שמתנגדים
 להשאיפה הציונית הלא לא אמרו רק שמתנגדים לההנהלה הציונית. כאשר
 פרסמו הציונים בעצמם מלאנדאן בעתונים]. ממש חוץ מנדר אנושי. דמילתא
 דעבידא לאגלוי לא משקרי אינשי. וחוץ מזה מתמיהים אנחנו בנפשינו, עד כמה
 גדול כה היצ"ח. אנשים שהי' להם ידיעת בת רבם. ועמדו רגלי אבותיהם על
 הר סיני. יפעלו כזאת בנפשם. עבור פניית בצע. וכבוד המדומה. שהי' כראי
 להם לעשות הכל ולבזות עצמם כ"כ. כי הלל רשע על תאות נפשו. ובצוע בדרך
 נאי' ה' (סל"י י') ואשתמיטתא מנייהו מ"ש חז"ל כת שקרנים אינם מקבלים
 פני שכינה. וגם נבי' ורש"י ז"ל (סנהדרין נ"ג) וכבר היו משה ואהרן בו וכל ישראל
 אחריהן בו אר"א למה ת"ח דומה לפני ע"ה בתחילה דומה לקיתון של יזהב בו
 נהנה ממנו דומה לקיתון של חרס כיון שנשבר שוב אין לו תקנה בו ע"י
 ברש"י ז"ל למה ת"ח — משום דאיירי בעדת קרח נקט לה. שהיו ה"ח כדרכיב
 (במדבר ט"ז) נשיאי עדה. קריאי מועד אנשי שם. ועל שפיהם אותו רשע
 כשנהנו ממונו. [מהחפשים] הקלו בעיניו להשיאם ולהחזיק ידו [ידם] במחלוקת
 ולטרוד בהקב"ה עכ"ל. ועיין במ' אגרא דכלה [מהנאון הקדוש אדמו"ר צבי
 אלימלך זכ"ל] על פי' שופטים. פסוק כי הגוים האלה וגו', ותוכ"ד ז"ל שם
 הוא כי ידוע שכח הפועל כנפעל, ועבור זאת כשאדם נהנה ממון של איסור
 נכנס בו ארס כארסו של עכנעי רח"ל, וע"כ תראה אפי' באיש שהי' מתחלה
 יר"א, לסוף נעשה קל רח"ל, ע"ישה דבריו הקדושים באריכות גדול, לכן ממש
 קרה עתה להרבנות הרשות (דג"ס מסעס הממשלה, קאזאנער רג"ס) במכתבם הג"ל,
 שמתוכו נובל לידע מה בלבם, לבן ביקש לעקור את הכל, ליתן כ"כ יד
 לפושעים ולמסור טהורים ביד טמאים, ועוסקי תורה ביד זדים כופרים
 מסיתים ומדיחים כהחפשים הקצונים, הכל מותר למלאות התאוה, וויי וויי אך
 אך, ואנשי סדום נסבו על חבית [בית ישראל סבא] מנער ועד זקן לכתוב
 ולחתום כעשרת בני וכו' על תיעוב ושקר מפורס' כזה ולא ימצא ביניהם אפי'
 אחד שיטנע עצמו מלחתום, הכל סר יחדיו נאלחו אין עשה טוב אין גם
 אחד (סל"י יד) כמה גדולים דברי חז"ל שאמרו כל המתחבר לרשעי' סוף עושה
 כמעשיהם, הוי החוקקים חקקי און ומכתבים עמל כתבו ויס"י י' איכה
 תאמרו חכמים אנחנו, ותורת חי' אתנו, אכן הנח לשקר עשה עט שקר ספרים

קול גדול

הובישו כי תועבה עשו, גם בוש לא יבושו, והכלם לא ידעו, לכן יפלו בנופלים בעת פקודתם יכשלו אמר ה' (יחזקאל ח') כי מקטנם עד גדולם כלו בוצע בצע ומנביא ועד כהן. כלו עושה שקר (ספ' ו'). והכל כדאי לבקש אהבת חפשים... שמו שמים על זאת. כל כי האי מוכרים הנשמה בעד הנזק הננוף וכו' לית דין ולית דין ח"ו. והזין מזה. וכי בזאת תקנו אהבתם. ואם תקנו מה יהי'. וכי לעולם יהיה האדם. וכי כמות בהמה ימות. הרי עתיד ליתן דין וחשבון. על כל ריחש וריחש. מניד לאדם מה שיחז. כתיבה כדיבור דמי ועוד מה היטבות דרכך לבקש אהבה. לכן וגם הרעות למדת את דרכיך (ספ' ז') כי נמצאו בעמי רשעים ישור כשך יקושים הציבו משחית (ספ' ט') הנה אתם בומחים לכם על דברי השקר לבלתי חועיל. האינך רוצה מה היה עושים בערי יהודה ובחוצות ירושלם (ספ' י') כמעשיהם בחול כך מעשיהם בשבת, אכילות נבילות וטרפות דבר קטן, ג"ע ושפ"ד מהקלות, לאלו אתם רוצים למסור תוח"ק ועמו וארצו הקדושה, חבל! חבל! כרו לי זדים שיחות אשר לא בתורתך. רשת הכינו לפעמי כפף נפשי כרו לפני שיחה נפלו בתוכה סלה על עמך יערימו סוד ותיעצו על צפוניך, אמרו לכו ונכחדים מגוי ולא יזכר שם ישראל [סבא] עוד מלא פניהם קלון ויבקשו שמך ה' וידעו כי אתה לבריך עליון על כל הארץ [פאליס] ולא המה העליונים, והזין מזה וכי החפשים הם בוני ציון, או שאיפתם לבנות ציון, אדרכא נראה נא מכל ההמון אלפים ורבבות פונטין שאספּו וקיבצו זה יותר מעשרים שנה שהיה די והותר לבנות כמה עירות והם לא בנו אפי' שכונה אחת, הרי ידוע ומפורסם לכל כי נהפוך הוא החרדים האמתיים הן הם כל שאיפתם לבנות ציון וירושלם מלבד ברוחניותם בוכה ומתאנח על גלות השכיני וחורבן ירושלם וא"י בכלל אך עוד בנשמיותם כי הלא כמה מסרו נפשם עלי' עד שהוציאו שאפתם מכה אל הפועל - [ואפס קצחו תראה ב-הדביר - קובץ - זט - ירושלם ת"ז - תרפ"ב ניסן-סיון] - קרבנות הישוב - וממנו תקיש על השאר] שהרי כמעט רוב עיקריתו ובפרט בירושלם ת"ז - בנוי יותר מעשרים עיר שמכיל בתוך כל אחת ואחת כמה מאות בתים, לבד מבתי חסד כלליות ועוד. ועוד - ממי נבנה - אם לא בחמלת השי"ת ילינו ע"י העדה החרדית - בלא רעמים וברקים - ראו נא והביטו - הרי אפי' עבשיו אחר כל המגרעות והדחק זו הלחץ שסבל הבית-דיתומים הכללי [שיסד הגאון החסיד מהרי"ל דיסקין זצ"ל] - בשנות-המלחמה-העולמית עד שעלה ביד נשיאי הרבנים - גאון האמתי מרן רבינו יצחק ירוחם דיסקין שליט"א, לכלכל את היתומים גם בעת ההיא בבני אברהם יצחק ויעקב, עד שלא חסר להם כמעט דבר ברוחניות, ובגשמיות כידוע ומפורסם לכל תושבי עיקריתו - ובכל זאת תיכף כשנחיתתה מעט ריוח בעולם קנה מיד חלקת שדה גדולה מאד והתחיל מיד לבנות עלי' בנין מפוא' כבנין הורדוס לגאון ולתפארת ממש קידוש השם גדול לעוברים ושבים דרך שם לראות מעשה ידי זקן הרבנים החרדים הי"ו עד שמלא פיהם תחלות וסגנון

ושבחות להקב"ה, ולעמו החרדים האמתיים, ורב ברכות לרבינו זקן הנאונים שלמ"א השי"ת יצליחו לנמור בטוב, ויארץ ימיו ושנותיו עם רעיתו הרבנית שתחי' עבדכב"א, והכל אך ורק ברחמי שמים עליו-בלא שופרות וצלצלים-וע"י מי ע"י ראש האורטודוכסים, ובכל זאת מכלכל היתומים גם עתה כבני מלכים, וברור שלא הניע לידו אפי' אחוז אחד ממה שהניע לידי החפשים - וא"כ מה אתם מחניפים את החפשים כאילו הם היו כוני ציון, ומבזים את החרדים ומכנים אותם בשם כוגדים, הכי אין אתם יודעים ורואים מי בונה ומי סותר-א' הם בונים, הרי אפי' הבתי חסר שלחם הם רק נזולים, תקפו והוציאו-או שבורים שלא מבני עמנו-אך מתחלה אשר לא ידע את יוסף, ואח"כ לא ידע את ה'--והעושה עצמו סומא וכו' ואפשר כאמת סומא כי השוחד יעור, אחינו שבגולה שילחו נא מכם אחד, יר"א איש אמת שונא בצע ואינו ממלכתי פינחא של החפשים לא הוא--ולא קרוביו, ושחב בעצמם מנדבין לבנין הארץ, ולא יודע לשום איש שהוא יוצא וזא, ויחקור הדברים היטב ותראו שלא יפול צרור ארצה מדברינו - אך מה נאמר ומה נדבר העיקר והאמת הוא הכל הולך אחר המעמיד, לאו עכברא נבב כו', המחזיק אותם הן הם עתידים ליתן את הדין על כל חתימה וחתימה, ועל כל פרוטה ופרוטה שתחזיקו ידי החפשים, אותי עזבו מקור מים חיים להצוב להם כו' הכי אין ישיבות ות"ת ובוני ארץ, חרדים בעולם, ובפרט בירושלם ת"ו שכ"ט מוצאי מצא חיים, שאתם נותנים חילכם לזרים ואבי יער לטרוף מעט הצאן קדשים שבעולם, אך בכל דור ודור עומדין עלינו לבלותינו והקב"ה [ע"י נב"מ שא"ד קב"ה ע"י] - מציגנו מידם, כן גם היום בטוחים אנחנו בשמו הגדול ית', כי יעמוד לימין אביון להושיע משופטי נפשו, יה"ר שיחזירנו בת"ש, ויבא בעל הכרם, ויכלה את קוציו מן הכרם, וכרם בית ישראל ימעינו בקרן בן שמן וירום קרן התורה והיראה במהרה בימינו אמן - עם הן המוסרים נפשם תמיד עבור כבוד השי"ת למוד הוא השבט הזה לשרוף ע"ז - אחרי כל השיחות והציורים הנ"ל מה תאמרו הצדק אתנו שיצאנו ב-קול גדול - או לא, כמדומנו שהכל מודים כי לעת הזאת אמר שהמע"ה, כי לא עת לחשות, וזכור ימות עולם בינו שנות דור ודור, מה עשו אבותינו בומי פלגש בנבעה, שהיתה רק עבירה פרטית, מה מחוייבים אנו לעשות עבור עבירה כזאת שהיא נוגעה לעקרי אמונת דת, בזמן צדוק ובייתום - מה עשו חכמי הדור - אם שמו יד לפה ואם העלימו עין, ואם כבשו פניהם בקרקע הלא התורה הזהירה לא תעמוד על דם ריעך, והצל לקוחים למות-- ואם על מיתה זמנית כך על מיתה נצחית עאכ"ה, ואם כעת אנו מחשים הלא מרה תהי' באחרונה ח"ו, כי יתחברו עמהם רבים, כי אמר יאמר הדור האחרון חתירו פרושים את הדבר. הלא התורה מורשה לקהלת יעקב והיא חיינו ואורך ימינו, והיא נחלתינו ואחוזתינו הרבה יותר משלשת אלפים שנה וכמת שמדות ונזירות קשות סבלנו עבורה, ובכל זאת באתנו ולא שכחנוך - עתה

חיי יעלו חבורתים עלינו נגד השמש, ואנו מחשים, מה נעשה ליום פקודה, כי יפקוד עלבונה של תורה. לכן התאזרנו חיל בעזה, ויעצנו עצה שלא תאבד שארית חפליטה ואמרנו עלינו המצוה הזאת מוטלת לפרסם קלונם ברכים. ולהודיע ולגלות להמון עם ה', על צאתינו ובואינו עתה ב-קול גדול כי באמת מלחמת מצוה נשמע בארצינו -- ומה היא מלחמת הדת, שרוצים לשלול את כל חמדתינו תוהיק בשפת חלקות רכו דבריו משמן והמה פתיחות (מסל' כ"ה) והיא באמת המלחמה החזקה שבעולם שלמטרה זו באנו לעו"הו. והשיי יצליחנו שנתי לנבורי חיל וננצח אותה במתרה שיתפרדו כל פועלי און אס"ו -- ובעזרת חשם פח לאלם נתחיל לדבר עתה מענין הרבנות הרשות שבא"י (רבות מסעס סמ' קלואער רביס). תוארם, מקור מחצבתם -- וזה החילוני - עבור שיש לנו אלקים אמת, וחותרו אמת ונתן לנו תורת אמת. וחייב אותנו התנהגותינו, באמת, ככתוב תתן אמת ליעקב, ולפניו לא יבא. חנף ע"כ אמרנו לגלות האמת ולבאר כעת מעט מזעיר מי המה הפוסעים על ראש עם קדוש. כנאות וכו', ולא נבלה עתותינו כעת לפרט תכונת כל אחד ואחד מהם. כ"א איזה מהם אשר המה הן עקרי החכמים להרע, ורוח החיה בהאופני' גונם מהם לא פרטי ופרטי, וניחד לזאת קונטרס מיוחד ברצ"ה, אם ידרוש הזמן, וכעת נסמך על המעיין הנחוץ לה ורוצה לידע האמת, שיחקור בעצמו, ואלו הן ר' פסח צבי פראנק*.) ור' פישל בערינשטיין, הן המה ראשי מחריבי קרית קדישא, אך ורק על אהבת הבצע ורדיפת הכבוד המדומה הן המה היו במורדי אור התורה והיהדות, אמר קרא. ואנשי סדום רעים וחמאים [בין חס לחינו חנ] לה' [גלוס חסידים] מאד. ידכה ישוה ונפל בעצמוי חלכאים. אלה פיהו מלא. ומרמות ותוך תחת לשונם עמל ואון, ישב במארב חזרים במסתרים יהרון נקי עיניו לחלכה יצפנו (ח"י). היינו רפ"צ ור"פ. ידם ראשונה במעל הזה. כי תיכף כשנתפרצה מערת הפריצים החפשים חקצונים, וחראו או רק הבטיותו המטבע למשרד הרבנות. תיומ"י נחפכו לאנשים זרים, והסבירו פנים להם - ושכחו מה שאחז"ל כל המסביר פנים לרשע חרי זה ממרגיו אל אסור לחתחבר לרשע אפי' לדבר מצוה [לדני] ונתקרבה דעתם לדעתם. והנה החפשים כאשר ראו והתכוננו כי לא תכון ה-פאלשער שנא'--פאבריק - אם לא יהיו כבוש תחת ידם ממש הרבנים דעיקתיו. לזאת עוצו עצה ויומו ליסד משרד הרבנות בא"י - שישבו יחד כ"ד האשכנזים עם כ"ד הספרדים - אבל איך תחת ידם ממש, ודוקא מהם יקבלו משכורתם שלימה בכסף מלא, לסמות עיניהם הטיב ולמי נפנו בראש. מוכן הדבר להחכמים הנ"ל מכירי בצורת מטיב. והם יסיתו את חבריהם, וכן ח"י. הם היו בעצה תחלת. ואחרינהו נמי מסרכא מרוכי אבתרייהו אימר צררא אתפסי. ואדם בחול על סמונו. וקים לחו לרבנן דאין אדם מעמיד עצמו על סמונו. ורדפו אבתרייהו כסום פרעת אל הים [ולא נמלט מהם כ"א הני תרי צנתרי דדבא ח"ה כמו של אותו זמן שקנת חכמה

(*) אשר עליו כתבו כבר מה שיעשה הפרנק לא יעשה השכל.

חכמה הרב הנאון מוה"ר משה נחום וואלינשטין שליט"א ראב"ד דבר"צ פרושים
היו ורעיו חשוב החסיד הרה"ג מוה"ר יצחק פרענקעל שליט"א. שלא הטו אחרי
הבצע. ולא נפלו בעצת המרגלים והסכימו לעצת החפשים להיותם תחת רשעם
[ע"י מור ח"ט סי' ט'] לענין פרס הדיינים באיזה אופן נתבעים וכ"ש בנד"ד
שאסור עד היום הזה וקבעו להם מקום מושב אחר. ושינו מקומם ושםם—
במקום בר"צ. קראו למו. משרד הרבנים—אלהים חול—דיינים סוחרים*)
מכרו תורתם בעד נזיר ערשים. זאת בקיצור מקור משחת מחצב עגלי הזהב
[ע"י ח"ט סי' ח']. ועי"ש כנה"ג—וה"ה בנד"ד] שהעמידו שלוחי ירבעם בנבט
בא"י—ה' ירחם. ומיד כשהרגישו בזה תושבי עיקת"ו—תהום כל העיר. וביחוד
רבותינו שני הנאונים הזקנים שליט"א—והועד העיר האשכנזי העומד תחת דגלם
קמו ושאלו כאריות על המעל הזה. היתכן שיהיו חבר"צ. מסורים ביד זרים. מי
ילחם כנגד פריצי עמנו—ומי ראה הם יוצאים ולא יצא—ומוכן הדבר. כי
יצאו כל העיר אחריהם. ת"ח. סוחרים. בעלי בתים פשוטים ירא כולם. בקול
אחד כי זאת לא יתכן בשו"א. על כי ראו בעיני נשמתם נודל הרעה. והריסות
הדת רח"ל. שיצמח מזה כשהב"ד יהיו כבושים תחת החפשים. והרבו עליהם
דברים—רכים וקשים [והתראות שימנו אחרים תחתיהם] וכדנא אמרי להו
ראו והתבוננו מה אתם עושים. חילול השם, ותוה"ק, ופרצה גוראה.
והריסה גדולה בעקרי הדת. כי יאמרו אם הב"ד התמכרו עצמם בעד אונות
כסף. מה יעשה איש המוני בשביל כסף, חילול ש"ק וכדומה דבר קטן יהיו
ח"ו. וכמה תקלות ופרצות יוצא מזה. ולא תוכלו למחות בעושי עולה. חוס
והמולו על קדושת שמו הגדול ית'. ועוד דברי כבושים. ודברי ריצוי
והבטחתו להם הספקתם בריוח—בקיצור הפצירו בהם עד בוש. ולא הטו אוזן
כמו פתן חרש יאטם אזנו. אשר לא ישמע מלחשים חובר חברים מחוכם—
ופנו עורף ולא פנים. והמירו כבודם ללא יועיל, נחנו עיניהם בכסף דלהון.
הכסף יענה את הכל. וצרת הכסף בידך אמר קרא. העיוו בני בנימין. נגד
ח'. ותוה"ק. ולא נשאו פני איש, ואפי' במקום שתזהירה תוה"ק ונגד זקנים
כבוד—וירפאו את שבר בת עמי על נקלה לאמר שלי' שלי' ואין שלי'
(ימ"י י') ונתיעצו עדת החרדים לעשות אסיפה רבה, בבית זקן הנאונים
נשיא הרבנים היו העיקת"ו למכס עצה מה לעשות—וכן הי' נתאספו שם
גדולים ומטובים. והשובים שבעיקת"ו. יחד עם חברי "ועד העיר האשכנזי" היו.
ועלה בהסכמה אחת לחבר ולצרף. ולברור שלישי להנהיג תרי צנתרי דדהבא
הנ"ל. ולמנות בר"צ אחד לכל מקהלות אשכנזים עדת החרדים פרושים וחסידים
היו. ונתנו כולם עיניהם בהאי נברא רבא ויקירא בעל רגש יהדות פנימי
חכם וגבון ה"ה הרב הנאון כו' מוה"ר מרדכי ריב רובין שליט"א. מוצ
דח' ימין משה. להיותם שלשה ביד חשוב. וגמנו מפי הנאונים הזקנים
מלי"א

*) חצי יום בקלינק משרד. וחצי יום בחורבה. ושבר איזה שילנג בעד כל דרישה כמנהג דאקטורים—

קול גדול

שליש"א—וח—ועד העיר האשכנזי. הנבחר מכל מקהלות האשכנזים—באי"כ כל עדת החרדים דעיקת"ו—ומפי רוב חשובי קרתא מדישא פורעי מס [ע"י חו"מ סוסי' רל"א. ובבאח"ט—ובפ"ת שם—וע"י לקמן בכל מה שנציין בעזח"י] ונתמנה בד"ץ הנה על פיהם כד"ת וכדין. ונקרא בפי כל. בד"ץ החרדים, המכונה—**"בד"ץ לכל מקהלות האשכנזים"** ורפיצ' ור"פ וחבריהם פטרו מסמרתם. נשתברו לחות הראשונים. אחר כמה הפצרות והתראות כנ"ל. וסמילא לא נשאר להם עוד שום כח כ"ד על עדת החרדים כמבואר בפוסקים ראשונים ואחרונים ז"ל [ע"י תשב"ץ סי' קנ"ט. וכ"ש בגד"ד ע"י"ש. וע"י עוד כשו"ת משפטי שמואל סי' צ"ג תוד"ה דבריהם נקבצו וכו' ע"י"ש. וה"ה בגד"ד עיקת"ו בעזח"ר—לשתי כתות אלו מהלכין באכסדרה של עולם. דרך המערב ששכינה שורה במערב. ואילו [היינו רפ"צ וחבריו] מהלכין באכסדרה דרך חפשים תקצונים. לחיותם תחת ממשלתם עד היום הזה. לא הלך וזויר אצל אצל עורב כו'. וכל המחיבר למצא כו' [ע"י תיקונים ר"ש תיקון תליסר בראשית תמן כו' וכן ערב רב מטמאין במושכם לצדיקיא דיתבין בינייהו כנדה כו'. וע"י"ש עוד ד' מ"ו ע"א ורשיעיא דאינון ערב רב כו' וע"י זוח"ק בראשית ד' כ"ה ע"שית]. ומיום שנתחברו להם נחפכו לסורי נפן נכרי' מרעה אל רעה יצאו. מה תולו מאד לשנות דרכך. וכל עניניהם טדאיב לב כל יר"א ואין חידוש, כל המתחבר לרשעים סוף עושה כמעשיהם, מושל מקשיב ע"ד שקר וכו' האדם נמשך אחר ריעיו (רמב"ם ז"ל). ומי שרוצה לעמוד על אמתת התנהגותם באריכות יתראה עם הנבחרים הירא האמיתיים שבחברי 'ועד הרתי' כי גם [רפ"צ ור"פ] נמנו מחברי הועד מסטרא דשמאלא, ע"י רוב השתדלותם בזה, כידוע לכל, משום דהתם טובא איכא לסידון. כי צררא דכספא חתם איכא וק"ל הפקר ב"ד הפקר, ובחקדישות נמי אמרינן יד עניים אנן. והיכא דאיכא ספיקא דינא יכול חסוחזק לוטר ק"ל. והממעה"ר. והואיל דאתא לידינו נהנה בה מלתא בטעמא. ועוד וכי הדין דכל דאלם נבר בטיל לגמרי ח"ו? וז"ל זוח"ק נשא [ד' קכ"ה ע"ג] גולנין מארי שוחד דאינון דייגין ורישא עמא. כי מלאה הארץ חסם מפניהם—עלייה: איתמר היו צריה לראש עכ"ל—ומינו דחשיד אסמנא חשיד נמי אחידושי תורה דלאו דילי' הוא. רק מצא כתוב. ולפרסומא שמי' בעלמא הוא דקעביד—ע"כ בארנו מעט מזער תואר ומהות—משרד חרבנים שבא"י. בעזח"ר. השי"ת ירחם עלינו במהרה וישיב שופטינו כבראשונה ויועצנו כבתחלה—

והנה כאשר יאמר משל הקדמוני וגו' יצא וגו' כך מהם ומתמונם יצאה המכשול הזה. הרב דיפו רא"י קוק שמו. שרדפו אותו נאוני קרתא קדישא מאז ומקדם להדפו [כמנוח בקו' קו"ק מסיכל. ונקול שוסל]. ומפני שראו כי המשרד לא תכן בלעדיו רב ראשי [כי הגאונים הקדים שליטא. לא התחזקו עמם כלל כמנוח לעיל] וחבינו כי הוא היותר מוכשר לחיותו רב בירושלם ת"ו. כי בר

מינס הוא, ומין במינו דאי' למיקם אמעמי' משיה לא במיל. וקאי באיסורי' כיחידאי דאיהו נמי שיטתי' כיחידאי--הש"ן--[כאשר יסגור ממלכתי סגורו להלן]. ונס אמר בפה מלא--גדול שמי בכל הארץ--ומקיים קרא דכתיב אני ואפסי עוד. וס"ל נמי כיחידאי אפי' תפים בידו כל דבר. ואפי' במאי דאיבעיא לחו להש"ס תפים בידו צואה מהו כו' ועלתה בתוקף פשיטא לי' דעכ"פ הוא מיהו דזיל באפי' כו"ע כצואה, ולא ישא פני איש תם וישר, ולא יחדר פני זקן שקנה זכמה, איש כזה, ועת כזאת, וחבירי' כמוהם נאה ויאה להיותו רב ראשי עליה, כי ישתתפו כולם יחד וילחמו עם כל עדת החרדים כמעשיה' היום, ראו נא וחביטו מה שאמר עליו הנח"ק הרב מבעלז שליט"א [נמכר כסחצו נטו סיו לכי' סגור כי סגור ליסע לירושלם-חין] וז"ל וידוע דהרב דשם מירושלם ושמקוק ימ"ש הוא רשע נמור, וכבר טמא כמה צעירי עמנו ע"י מצודתו של חלקות לשונו, ובס' הטמאים, וד' יזכנו ויעביר רוח הטומא' מכל נפוצות עמו, ונזכה לעלות לציון ברנה, וכשנזכה שיחי' עת רצון מהש"י ולא עתה על ידיהם, יותר אין לי מה לכתב. דברי ש"ב דו"ש המצפה להרמת קרן ישראל ותוה"ק הק' מרדכי בהרב מבעלזא שליט"א: [ועוד כתב במכתב לאחד ממורעיו דפה] וז"ל הצ"ל, אפשר שכונתו כהא שכתב הצובעים היינו הרב קוק וסייעתו וכו' ואם הוא עומד ברשעו הרי דבריו של כ"ק אאמור' שליט"א שהבאתי במכתבי להב' ישראל נ"ה, שרירין קימין כו' כו'. הק' מרדכי בהרב מבעלזא שליט"א, עכ"ל הקדוש. התבוננו אחינו בנ"י ח"ה כמה גדולים ואמתיים דברי הרב הקדוש שליט"א.

וסא לכם סעחק מכתב מסגלון רידב"ז ז"ל--

ב"ה יום כ"ז סיון.

כבוד ידידי או"נ נצמד בלבבי הרב הגדול הח"ב י"א.
אחדהש"ש עברתי דרך הרב ובבית הרב מצאתי את ר'.
והרב רוצה דוקא באלמות לכוף את בני א"י שיאכלו פירות שביעית.
ומה שעשו בית דין צדק עם הרב ר' צבי כהן מרחובות שהענבים יהיו כחנם
אך יקבלו שכר בצירה ושמיחה. ועשר של הממשלה. איננו מסכים לזה אלא
דוקא יקבלו כל שכר דנוף הענבים--כי ר"ל רוח הטומאה נדבק בו.
ובעברי בדרך ראיתי כמה קאליאניסטין המחללין שביעית מחרפים ומנרפים
את הרב דיפו על שהתיר שמיטה ונותן יד לפושעים. וע"כ ידידי וחביבי
יראתי מאד פן יפתח ר'. שיסביטו לדברי קוק שלא כדת
ספני היראה ע"כ ייטיב נא להתראות עם הבד"ץ ולהניד להם שלום וברכה
בשמי שלא ישנו חלילה וחלילה ולא יתעקרו ח"ו השמיטה מפני אימת קוק
המשוגע ונס יזהיר לר'. שלא יחניף להפושעים כי אנכי
לא אשקוט בזה וכו' ונא בזה ידידו בלב ונפש.

יעקב דוד רידב"ז.

מקום החותם

קול גדול

סמח מכתב ז' מסגולין כ"י מרן ר"ח ברלן ז"ל לסרב דיפו כנדסם בעתון
חצלת סנה עה"ר ז"ל:

בע"ה ה' לסדר והייתם נקיים שנת "פדותך לעמך".
מוצא, מכתבי האחרון המתחיל "עמי תרעד" הניענו אחרי שכבר הניע
מכתבו זה למכתבי העתים פה. עוד טרם הניע לידי, ולא אוכל להבין איזה
תועלת ה' לו בזה להוציא מכתבו זה לר"ה ולא הועיל בזה אלא לבזות
ת"ח ולהוסיף חילול השם ולחרחר ריב. שרא ר' מאריה.
ובעיקר מכתבו כבר כתבתי בו ויאהזז מדת ת"ח המרכים שלום והוא
ישקוט ומי ירשיע ושלום על ישראל ועל רבנן ותלמידיהון. מאת אבי
עד ש"ש ומאת ידידו הדו"ש ושלום תורתו לאחבה ומצפה לישועה—
כ"א תמוז "לא יתיצבו הוללים" ל"ק. חיים ברלן.

וזאת שכתב עליו רב אחד מלגולין ז"ל

ב"ד מנ"א תר"פ. עיקר המכשול וכמעט כל המכשול ה' ה' קוק מתחלה הייתי עמו בדידות אבל אחרי שראיתי את מעשיו הסבוערין החונף ומחויק לרשעים. וחולך למקומות שיושבין ביהד בגלוי ראש זכרים עם נקבות ביהד. ועושה הספדים להחפשים. והוא אחד ממלכתי פינחא של החפשים הקצונים. או הוכחתי אותו על פניו—וכאשר לא שב מדרכו הרעה אחרי הוכחה כ"פ התרחקתי א"ע ממנו—ה' קוק ה' סרסור בין ה' והעשרה רבנים כמובן כל אחד חוסף משל"י. וזה אני מנל"ה טפח ומכסה יותר ממפחים—אחת! שומו שמים על זאת וכו' עכ"ל. [החתומה תחי'] והמשרדניקעם הכירו בו מקדמת דנא יותר ממה שידע אותו הרב הנ"ל—כי לפני איזה שנים אמר עליו גם רפיצ. בפום—כי שהוא אפיקורס ודורש דרשות של דופי [העדים עודנם חיים אתנו ב"ה כהיום] וגם ר' דובטשע מהחסיד' המיח עליו אז [כשהתיר שירים בפסח] דברי בו עד אין שיעור כידוע לכל. אך עתה כיון שנהנו ממנום של החפשים. הסכימו גם הם להביאו מלאנדאן למנותו רב בפלמין של מלך [בלי הסכמות רבותינו הנאונים חוקנים שליט"א—והרה"ח הכד"צ—לכל מקהלות האשכנזים הי"ו—והוועד העיר אשכנזי. באת-כת. כל עדת החרדים. העוסד תחת דגלם ונגד עצת רוב ת"ח ויר"א שבעיקריו כמבואר בקונטרס קוק מהיכל]. ומעשה שטן הצליח. ועלה מלך בבל על ירושלם. ת"ח היאפער רב רא"י קוק. וויי וויי. כי נשכה עדר ה'. צאן קדשים צעירי עמנו. ובמה בדרשותיו הדופים. ובחלקות לשונו. ובחיבוריו הטמאים, ובמה שהוא מחבב ונותן יד לפושעים—כי לא די שאינו יוצא במחאה נלוי נגדם, על הוסדם שולעם ממאות לצורך נערי בני—ומכנים את שמם בשם תלמוד תורה להטעות העולם—וכן על התיסדם הסעמינאריע שולע, אך אדרבא מחזקם ותומכם, שהוקך לכהון התלמידים דשם, וי"א שנתן להם נ"כ תעודה—ומובן הדבר כי עדת החרדים מובלים ממנו צרות הנפש

עם הנוף יחד, כי מיום בואו לקודש הולך ופחת כפרי החג, חכנסות הישיבות וחתית וכל בתי חסד החרדית, ע"י מה שהוא מחזיק ידי החפשים ותומך את רמאותם-ב-קרן-שאין לה-יסוד-לא בעוזו וכ"ש בעוה"ב, שאינם אלא דברי רוח שמעולם לא בנו שום עיר או אפי' שכונה אחת בעיה"ק ת"י, באו וראו מה המה עושים בערי יהודה ובחוצות ירושלים שקאלעס שולעס טמאות. אשר יש ע"י איסור המור מנאנו קדמאי זצ"ל [כמבואר בס' מעשה אבות] זוללים—וסובבים בשוקים כמעט רוב הלילות, צעירים עם צעירות. כל בתי טמריאות ממי מלא מהחפשים—כל בתי משקאות—ובתי משחק—ממי מלא—מהחפשים. וכיצד סרקדין. זונות-זונות-זכרים עם נקבות וכ"י משל מי מנדיבי אמעריקא ולאנדאן וכיוצא. ועל נדבות כזו הוא כותב דברים מגזימים ומרעיש עולמות, כאילו ה"י בו איזה ממש, וכן מחזיק ידי שאר רמאים המתניפים אותו וסמרי' לפנים—בתעודות וחתיםות, כמו, "קופת מלוח עזרה בצר" שבאמת החברה לא ה"י ולא נברא לא דובים ולא יער וכיוצא מוסדי שוא, רק משום דק"ל ממון המוטל בספק חולקין ביניהן - ובממון שאין לו תובעין, סמכין אדעתא דבי דינא דאמרי למעביד בה מילי דמצוה, חלוקא דרבנן—[וחוץ מזה לאו בר אינש הוא שנוטל ממון של זה ונותן לזה שמחניפו, ומלכו—ואח"כ כשנתוודע זאת לחמוסד ההוא ותובע ממנו, משיב לו זיל אשתעי דינא בחדו ההוא נברא]. אך כל עיקר צעקתינו בזה הוא רק על מה שהוא מהרס גדול בתוה"ק—ופורץ גדרן של רבותינו הנאונים הקדושים זצ"ל משנות דור ודור, ומיום שנראת פסיעת וצעד אותו הרב, בקודש אין אחד כמעט שיכול לפתוח פיו בתוכחה, לומר לחבירו מדוע אתה עושה ככה, לשחוק בכדור בשק, התחברות לרשעים—למה מניח בניו לילך להשקאלעס, וכדומה כי תיכף מענה בפיו, הרי הרב דיפו [קק] מתיר אסורים. וכחו דהתירא עדיף ומעשה רב הוא שגם הוא הולך לבחון תלמידי הסימנאריע—וסחבב-ומעריץ נפש פושעי ישראל יותר משלומי אמוני ישראל שעובדים לדי' בנזים כפופים ולב רצון—וכדומה דברי נואצות—אשרי אוזן שלא שמע' בקיצור מיום בואו צור תעודה חתום תורה רח"ל. ועל כי עודנה נמצאו פה בקודש איזה אנשים שתועים בו ונכשלים בדיעותיו ממיעוט חכרתם אותו. ובקונטרס "קול השופר" לא נתבאר יפה מהותו—ולא נעתק שם חטיב מאמרו הזרים והמרים כדי שנוכל לחבין מתוכן מחשבות לבו, ושאיפתו להדרת. הכלל. ומה גם כעת שדוחק עצמו למשול ביד חזקה—גם על עדת החרדים—עד שפעל בנפשו לכנות עצמו. כפום—כי. בשם ראש עדת החרדים. שמעולם לא ה"י ולא נברא [כמבואר בקי' קי"ק מהיכל]. ראינו לנחון להעתיק איזה ממאמרו כדי שובינו הרוצים לחבין האמת אם יש במציאות לכנות איש הפכפך. כזה. מלוכש אדרת שער למען כחש. ומשולל הכנה וחכמה ביראת אלקים. ת"ח שאין בו דעה וכ"י כמותו. אפי' בשם יר"א פשוט המוני. ומכ"ש ראש החרדים בירושלם ת"י. וגם כדי שידעו החמון עם ד' החרדים לדבריו להתרחק ממנו ומכל סמרוי, שלא ימעו עוד אחר ע"י. לשמוע תורה מפיו. כי בכל תורתו נמצאו

דופי, הרחק מעליה דרכך. ואל תקרב אל פתח ביתה (מס' ס' תקרות ע"ז מטמא באוהל. שאני מינות דמשכא, ומקודם נעתיק פה האיסור שעשו רבותינו הגדולים גאוני עולם זקני ישראל צדיקי הדור שליט"א. מפה עיה"ק ירושלם תובכ"א. בהתאספם יחד לדון על הביביל. "האר"ת" שחבר רא"י קוק ושאר מאמדי, ב"ת רבות הישראלית" וה"הנר" והמחשבה הישראלית" וכיוצא—
וזס לשונם סמסור שכתבו במכתבים לסרנים גאוני עולם שליט"א—
ב"ה. בחדש רחמים פר"ת לפ"ק לשנה טובה ה'ת"ת לח"וש—

לכבוד כו'

ידיד ד' הננו מוכרחים הפעם לצאת מגדרינו מרת השתיקה ולהודיע צערינו גלוי גם לכתר"ה שיחי'— הן הובא לפנינו חוברת נתפש"ה מקרוב לרב אחד דפה, והנה נשתוממנו לראות ולשמוע דברים נסים וזרים לתורת ישראל כלה, וראינו כי את אשר יגורנו לפני באו לכאן, כי יחולל חדשות לילך בדרכים עקלקלות, אשר לא שערום רבותינו ואבותינו מעולם, בה ונהייתה לעובדא, ועוד יותר מזה, אשר לא פללנו כלל, גם הובא לפנינו מה שהדפוס זה מכבה, אשר לא ראינו עד כה, וכי הפיץ כבר חוברות ברוח העת החדשה, רוח הכפירה וה"תורות" החדשה, אבל האחרון הכבוד אשר בשם "אר"ת" קראה אותה מחוללה ורעל מות כתובה, יש בה הרבה דברים שאסור רשמען. וכ"ש לכתבם ולהדפיסם. ולדאבון הלכ הנם נקראים לבני הנעורים, אשר לא ידעה ואשר אינם רוצים לידע ולהבחין בין אור לחושך, ובשנם כי שם רב נקרא על כותבם, והם נכנסים בקרבם כארס של עכנעי, ומתקדשים ומטהרים על הגנות. ושי"ש מתחלל והריסת דת משה ויהודית נשקפה בעמים של דברים כאלה על רוחו וחנוכו של הדור הצעיר, ואם אמנם החרשנו בגלוי עד כה מחשש מחלוקת וקטטה וח"ה שיוכל לצאת עי"ה, אבל כבר עברו ושטפו כל נכול ופלך השתיקה, ואם אנו מחשים ומצאנו עון חיו— רצוף פה, המחברת הזאת אשר כמה פרקים טלאים תחלו' ותשבתות לרשעים, שם חושך לאור"— "ואור לחושך", ואמר לרשעים צדיקים אתם כמו שצועק ב' מ"ג, מ"ה, כ' מ"ז-ואפי', לאותם הצעירים והצעירות בעלי ההתעלמות והחוללות אשר אנו מכירים בהם שעושים שבתם חול בפרהסיא, שהם מומרים לכל התורה, ועוסקים בפריצות נפרוה. וכל מיני נאפופים, וכדומה אומר שעוסקים ועובדים "עבודת הקדש" (פ' ל"ד) ואת אשר נפש רשעים ופושעי ישראל חפצה נתן להם בכתביו ולעומת זה דוקר ועוקץ בעקיצות נסות את שלומי אמוני ישראל (פ' כ' כמעט עמלק כ"ו) וכי נפשם של פושעי ישראל יותר מתוקנת, מנפש שלומי אמוני ישראל (פ' מ"ג), וכן נפש כל המחוקקים בתוה"ק עפ"י מסורת האבות מקטין ומרעיל אותם בסם (פ' מ"ח) ובכמה דברים מגדה פנים בתורה שלא כהלכה רחיל, ועל כגון דא עקא, אסור לנו למשתוק שלא נתחייב בדמם של אותם, בני הנעורים והתלמידים, אשר ישתו את חמים הרעים הללו— ואיך נאמר אח"כ דינו לא

שפכו כו' - וכאשר שמענו מפי נאמנים כי כבר פשתה ננע הצרעת הזאת
אצל הצעירים הישרים עד כה במענה ותואנה שהרי הרב אומר כך, "להתעמל"
ולתתעלם ועליות החיים הוא מעלה את השכינה כמו אמירת שירות ותשבחו
שאמר דוד המלך ע"ה בס' תהלים. אשרי און שלא שטעה כל אלה. והנה
זאת היא חובתינו בתור הקרובים אל החלל ואל מקום המשפט לקדם פני
הרועים רועי ישראל הנאמנים ולקרא להם כי יתנו ידם לעמוד בפרץ, ולגדור
גדר סביב חומת אש דת תוה"ק, וגדרי הצניעות והמוסר. וע"כ חננו פונים
היום אל הדרג' שליט"א. ואנו מעוררים אותו עוד הפעם כי כבר יצאה
ההבערה הזאת, "מקברות התאוה" ותאכל כמה נפשות יקרות, כחורי חמד פרתי
בני הישיב. ואם לא נמהר כלנו יחד לעצור בעד הרעה ונאכל ח"ו סנדיש ועד
קמה, ועד כרם וזית כרם ח' צבאו. יקום נא לעזרת ח' בנבורים ויעורר נא את
מכיריו ומיודעיו הרבני' הנאונים שליט"א לתת ידם לד' אמונה ולדון על ספריו
אם ספריו קוסמים הם, ולפרסם ברבים כי אסור לעיין ולסמוך
על כל הבליו ועל חרומותיו. ועתה הנה אנחנו עשינו את שלנו
והודענו את צערנו נלוי להדרג' שליט"א. ומעתה הרי חובה זו עליו להצטרף
עמנו יחד לפרסם זה האיסור ברבים, יטלא נא את חובתו הקדושה
וה' יחי' בעזרנו ע"ד כבוד שמו כי תמלא הארץ דעה את ח' ואת רוח הטומאה
יעביר מן הארץ ונזכה לראות בכא נוצב"א:

יצחק ירוחם כהנאון החסיד מ"ה יוסף חיים זאנענפערד

משה יהושע יהודה ליב זצ"ל דיסקין רב ואב"ד לקהלת האשכנזים

זקן הנאונים נשיא ירושלם ת"ז בעיה"ק ירושלם ת"ז

(מקום החותם)

(מקום החותם)

משה יוסף האפמאן משה נחום ווללענשטיין

ראב"ד בעיה"ק ירושלם

ראב"ד דקי"ק פאפא

מרדכי גיב רובין

נשיא אגודת הקודש

ד"ר ומ"יין

יצחק במוחריא פרענקעל מקום חותם הבד"ץ לכל

מקהלות האשכנזים

עד כאן לשונם הטהור—ועתה נעתיק מעט מזעיר מטאמרו הורים.
וקצת הערות אחר כל מאמר להערה בעלמא ואלו הן הנשרפין בהביכול הנקרא-
הנר-צד 7 השאיפה לתגברת עצמית להזרחה גשמתית של הימים הראשונים
היתה מרגשת לפעמים בקרב האומה. לפעמים הקיצו בעלי הזרמת נפשי גדולה
שבקשו להחזיר את האומה לעזריה. ע"י פעולה אישית פסיכית. ולהביאה
לידי המעמד הנפשי. שהלמוד יהי' מבוסס על הגלוי הנסתר של הח"ו הרוחנית-
במחשית

קול גדול

הנפשות במהלכה. אבל לא היתה השעה ראוי' לכך—במעמד חלוש כזה באה הנצרות ותעש בקיעים באומה. מחוללה ה' בעל כח אישי נפלא ההורמה הנפשית היתה גדולה אבל לא נמלט מהחסרון האילולי שהיא תגברת ההורמה הנפשית מכלעדי. "החנוך המוסרי והלמודי" וכיכ נמסר לזרמת הנפשות שלו. ומסר לתוכה את הדבקים בו. עד אשר אבדו את התכונה הישראלית. ונתנכרו" מעשיהם ויוחס למקור מהצבתם — צד 8 — החסיונות יצאה גם היא מתוך התביעה של ההורמה הנפשית אשר נרדמה אחרי הנסיון הכללי-מוצלה של משיח השקר האחרון "שבתי צבי" שהוריד את ההורמה הפסיכית למדרגת שנעון ושכרון רשע ונסתמה אח"כ בכל נבדיותיה במשיח השקר החצי רשמי "פרנק וסיעתו" אחרי כל אלה היה החשש גדול פן תמאס האומה לנמרי בכל שרית שנשאיר בידה מכה הנגזו של ההורמות הנפשיות ההיות—ותשוב רק לשננו האותיות. ושמירת המעשים המצות. והמנהגים בגו כפוף ולב רצוף. וסוף סוף לא תוכל להתקיים מחוסר רעננות ורוממות הנפש.

הדבר הזה הורגש מצד האישיות הגדולה של אבות החסידות שההורמה הנפשית האלקית היתה חיה בקרבה. אבל צורתה היתה בלתי למודרית כל צרכה ולא יכלה איפוא להתבסס יפה ע"י חנך מודרג מסומן בסימנים תוריים קצובים המגדירים אותו ועושים מעקה לאור המתרחב שלא יפול החוצה ולא תרבה הטבשלה—

ואולם שמירה פנימית היתה בקרבה לשמור נמיה זו שלא יצא ממנה מה שיצאה מהנמיות של ההורמות הכלתי-נורמליות שקדמו לה—והיא אהבה נענועית נפלאה לאומה. אהבת ישראל הכללי ואהבת היחידים הפרטים עמדו בתוך הורמה נפשית זאת כעמודי איתן אשר לא יזחו ממקומם מפני כל רוח פרצים, בכל זאת לא ה' הדבר מספיק, והדורות הבאים היו יכולים לאבד את הטובה החיה הזאת "ולתפכה לרועץ" לולי שנתמקה במסורים ע"י תבערת ההתנגדות מהוה היותר עליון של נקודת הנשמה הישראלית במובן הלמוד והחנוך המעשי שאמנם כפל בקרבו גם את ההורמה החיה—אבל אצלו ה' זה טפל לגבי עיקר זאת היא הפסיכיק' התורית של הנר"א שממדה לשמן נגד הרחבת ההורמה הנפשית האלהית של הפסיכיקה של הבעש"ט שלא היתה מבוססה כל צרכה בחנוך הלמודי והיה מקום להתירא שרא תתנכר במשך הימים—

[הערה—הביטו וראו והתבוננו עם ה'—וביחוד המעושי חסידים המלכתי פינחא של המחבר הנ"ל אחר מי אתם ברוכים, ומה צורה יש לכם אצלו—אנשים אשר עובדים את השיית בגו כפוף—ולב רצוף—הוכישו גם כוש לא יבושה, והכלם לא יתעו. איך תשאנו פני רבכם לאחר אריכות ימים, החסיד גוי אלהים והמה לא אלהים, ואתם המרתם הפער רב (קוק) להבדיל תחת הבעש"ט

קול גדול

הקדוש וצ"ל. בעד אגרות כסף—כסף וזהב מטהר כו' שומו שמים על זאת הי חסיד, אבד חסיד מן הארץ וישר באדם אין. וז"ל ס' אבן שלמה פ' י"א ס' ח' ה' מיני ע"ד יש בישראל כו'. (ג) הצבועים שאין תוכם כברים. (ד) הרודפים אחר הכבוד לעשות להם שם. (ה) "הרודפים אחר הממון" וכו' ואין כ"ד בא עד שימחו מן העולם (דברים 6:6) וכל מחלוקת שלא לשם שמים. הוא מע"ד **הקופצים להורות וליטול עטרה** כמ"ש ונעשה לנו שם כו' (ת"י מיוז) עכ"ל הקדוש וצ"ל. ועישה בהערות אות ח' וז"ל "התרבות הישראלית" אי"י הכתר קוק—זרעונים צד-16.17. לרגלי המניעה של הלמוד הרוחני בענינים האלקים הולך מושג האלקות ונחשך צאין עבודה שבילית והרנשות מטהרה. עם זה הפחד החיצוני והאמונה הטבעית. והשעבוד של ההכנעה נשארים בלבבות בתור השפעת ירושה מאותן התקופות שהדעה וההרנשה האלקית היתה מאירה בהן בעזה, עד שהיתה ראויה מצד גדלה לשעבד אלי' את כל הנפשות. וכיון שנקודת התוך של ההכרה האלקית עמומה היא הרי הסהות האלקית כלולה בתוכן, וגם ביחידים שהם ראויים להיות למאירי דרך להם, רק בתור כח תקופה שאין להמלט ממנו והכרה הוא להשתעבד לעבודת-אלקים על-פי המצב הרוקן הזה של **הציור האפל המלא תהו-זבהו** שמתהווה ברעיון כשחושבים על-דבר אלקים בלא השכלה ובלא תורה—יראה תתאה הנתוקה ממקורה, שהוא יראה עילאה האדם הולך ומאבד את זהר עולמו על-ידי מה שהוא מקשר את עצמו לקמנות הסוחין—אין נאות אלקים מתגלה או בתוך הנפש כי-אם **שפלות דמיונות פרוצים המציירים תכונה של איזה מציאות בדויה ממושטשת מהולדלת וקצופה שמבהלת את כל מאמין בה ומדכאת את רוחו מטמטמת את הלב ומונעת את עדינות הנפש של האדם מלהתנבר—ועקרת את הזיו האלקי שבנשמתו-ואף אם יאמר כל היום כולו שאמונה זו היא בדי אחד. מלה ריקה שאין הנשמה יודעת ממנה כלום. וכל עדין, רוח מוכרח הוא להסית את דעתו ממנה. וזאת היא הכפירה שבציקבא דמשיחא כשאולו מים מני ים הדעת האלקית בכנסת ישראל—ובעולם בלוי.**

ההתייבות הנפשות הנסה על מציאות התכן האלה—בעצם המלים והאותיות בלבדן—זאת היא שמפירה את האנושיות והכפירה באה כעין צעקה מעצמת מכאובים לנאל את האדם מכאור צרה נכבדה זו להעלותו מחשבת האותיות והפתגמים למאור הרעיון והרנשו. עד שהוא מוצאת מקום לעמוד גם במרכז המוסריות—יש לכפירה זכות הקיום הארעי—מפני שהיא צריכה לעכל את האמרה שנתדבק באמונה מאפס דעת ועבודה. וזהו כל תעודתה במציאות—להסיר את הצורות המיוחדות מהמחשבה הסהותית של החיים ושרש כל המחשבות כולן. כשנמשך המצב הזה משך של דורות מוכרחת הכפירה לצאת בצורה תרבותית לעקר את זכר אלקים ואת כל המוסדים של

סול גדול

עבודת אלקים. אבל לאנו עקירה מכונת ההשגחה העליונה? לעקירת הסונים שהם רק חוצצים בין האדם בין אור אלקי אמת. ועל משואות התרבות שבכפירה מחרבת תבנה דעת-אלקים הנשגבה את היכלה כדי לטהר את האויר מוזהמת החוצפת והרשעה של המחשב' במהות אלקות הנחצתה-המביאה לידי עבודה זרה. באה הכפירה המוחלטת שגם היא אינה טובה מהראשונה אבל מתנגדת לה תכלית נגוד. מתוך ההתנגשות של שני התפכים האלה תעזור האנושיות עזר גדול להתקרב לדעת ה' ידיעה מאירה, המקרבתה לאשרה הזמני והנצחי. ובמקום המחשבה השוממה של ההתפרצות אל מהות האלקות תבא מלכו מהעבה בתורה של המוסר הטהור והנבונה העליונה. המתנוצצים מאור האלקי וקשורים תמיד במקורו, שהיא מתנה לאדם את דרכי החיים ומציגתו באור ד'. הרוח החזק יבא מארבע רוחות ויקים בסערתו בעל-ברחם את הקבוצים. בקברי החלחלה של האלקיות הדמיונית החולנית: וידעתם כי אני ד' בפקחי את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם על אדמת ישראל—יטהר רוח—הפרצים של הכפירה את כל הסחרי שנתקבץ בשטח התחתון של רוח האמונה. ומתוך כך יטהרו השמים ויראה האור הכהיר שבתוכנת האמונה העליונה שהיא שירת העולם. ואמת העולם.

מי שמכיר את התנ"ך שבכפירה מצד זה מוצין הוא את דבשה ומחזירה לשורש קדושתה, ומסתכל כחוד הקרה הנורא. כפור השמים. כשמוציא את עובד דינה של המרידה והכפירה האוסרת לזנוח טוב המנוחל מאבות בשביל איזה חזיון-לב חדש. שהוא באמת רעיון. תשובה כללי המכה נלים מוצאים את הצד הטוב שבה. שהוא הנרעין הכללי של התשובה מכל שפלות ומכל קלקל ומתוך כך באים גם לשוב מהקלקלה הגדולה שיש בהרסות עצמה ואז שבים אל ד' באמת ונאולה באה לעולם, תקון העולם שיצא ממקורם של ישראל, הוא האידיאל של התשובה, כל זמן שהאדם קובע לו כתבסיד-חיוו על מדה קבועה, לא יוכל לצאת מידי חסרונות שבשכל, במדות ובמעשה, ואיבה זה ישתלם אופיו? לכן הלילה להתרגל להיות תב העקרי בהנהגת החיים הכלליים והפרטיים—[הביטו וראו איך אותו האיש, מהפך קערה על פיה ומנלה פנים בתורה שלא כהלכה, נמנו וגמרו אשרי שלא נברא יותר משנברא הרי הוא כתב יש לכפירה זכות הקיום הארעי—והרי נפסק להלכה בהרמב"ם ד"ל ה' יסודות פ"ט ה"ה בדאי בשאר מצות אבל בעבודת כוכבים אין שומעין לו אפי' לפי שעה וכו'. כי דבר סרה על ה' וכו' ולפיכך נרע בודאי שהוא נביא שקר כו' ויחנק, ע"ש. וע"י שם ה' עכו"ם פ"ב ה"ה שהאפקורסים אינם כישראל ואין מקבלים בתשובה וכו' כל באיה לא ישובו וכו'. ועוד שם פ"ג מה' תשובה מה' ו' ואילך, ואלו הן כו' אלא נברתין ואובדין כו' לעולם ולעולמי עולמים המינים והאפקורסים כו'. ומחמיאי הרכים, והפורשים מדרכי הצבור, והעושה עבירות ביד רמה כו' ע"ש, וע"י כוזה"ק משפטים המוכא

לעיל בתחילת דברינו, ואותו המחבר אומר, שמהפכירה תבנה דעת אלקים הנשגבה. עיין הטיב בכל המקומות בזה"ק שרשמנו בקונטרס הזה, וכנראה שאותו המחבר טפפק וע"י ש"ך וי"ד סי' של"ד סק"ע, דכתב שם דהמפפק בדברי חכמים נרוע יותר מעובר על דבריהם ע"י"ש בכל מ"ש חז"ל במס' ניהגם ובז' החיכלות שבזה"ק כפ' פקודי מעניני ניהגם כי לדעתו הם דברים בדוים רח"ל מהאי דעתא, ולענין יראת עונש ע"י בהקדמת עין ד"ה עוד הקדמה למהרח"ו זלח"ה כו' והבא למה ולקרב ראשית הכל יראת ה' לחשיג יראת העונש כו' ע"י"ש. ועי' באבן שלמה פ"ה סי' ח'—יראת העונש מכיאה לירי חכמה כו' וע"י"ש בהערות אות ד'—ווי"ש אם אין וראה אין חכמה היינו ויראת העונש וכו' ע"י"ש, וכן לענין הצלחתינו בעבודת הש"ת הוא רק אם לא נטה מדרך אבותינו שאל אביך ויגדך כו' צאי לך בעקבי הצאן. וכו' ועוד ועוד. ולא הבאנו דברינו הנ"ל רק להערה בעלמא שלא יקבלו דרשותיו הדופים כמו שהם שאין להם שום מקור ויסוד. בתוח"ק. ועתה נעתיק מאמריו מהביכל הנקרא „ארת מאופל" וז"ל—ארת התחיה—[פ' טו']—כזית כרותה היא לכנסת ישראל כולה שלא תטמא טומאה נמורה. גם עליה תוכל הטומאה לפעול לעשות בה פגמים אבל לא תוכל להכריתה כליל ממקור החיים האלקיים.

רוח האומה שנתעורר עכשיו מאומרים רבים ממחזיקיו שאינם נזקקים לרוח אלקים אם היו באמת יכולים לבסס רוח לאומי כזה בישראל היו יכולים להציג את האומה על מעמד הטומאה והכליון. אבל מה שהם רוצים אינם יודעים בעצמם. כ"כ מחובר הוא רוח ישראל ברוח אלקים. עד אשר אפי' מי שאומר שאינו נזקק כלל לרוח ד'. כיון שהוא אומר שהוא הפין ברוח ישראל הרי הרוח האלקי שורה בתוכיות נקודת שאיפתו גם בעל כרחו. היחיד הפרטי יכול לנתק את עצמו ממקור החיוב. לא כן האומה כנסת ישראל כולה. על כן כל קניניה של האומה. שהם חבובים עליה מצד רוח הלאומי—כולם הרי אלקים שורה בהם: ארצה. שפתה. תולדתה, מנהגיה, ואם המצא תמצא בזמן מן הזמנים התעוררות רוח כזאת. שיאמרו כל אלה בשם רוח האומה לבדה. וישתדלו לשלול רוח אלקים מעל כל הקנינים הללו וממקורם הנלוו שהוא רוח האומה. מה צריכים או צדיקי הדור לעשות—למרוד ברוח האומה—אפילו בדיבור, ולמאס את קניניה—זהו דבר שאי אפשר; רוח ד' ורוח ישראל אחד הוא—אלא שהם צריכים לעבוד עבודה גדולה לנלות את האור והקדש שברוח האומה, את אור אלקים שבתוך כל אלה עד שכל המחזיקים באותן המחשבות שברוח הכללי ובכל קניניו ימצאו את עצמם טמילא שהם עומדים שקועים ומשורשים, וחיים בחיי אלקים מיוחדים בקדושה ובנבונה שלמעלה.

[גם זה הכל ורעות רוח ע"י שער הפסוקים תהלים ג' על פסוק ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חקי. ועי' בהרמב"ם ז"ל בה' תשובה פ"ג מה' ו' ואילך, ואיה כל מצות מחאת שמוטל על ביד שבכל דור ודור, ומי צריך קניניהם הרי הקביה בעצמו אומר מי ביקש זאת וכו'. ואיה כל תקוני תשובה

קול גדול

מחרקה והארי זל, ואין לאבד הזמן להאריך בראיות על דברים בטלים בדוים כאלו. רק להערה בעלמא רשמנו זאת (כס"ז) מחלוקת הדעות ע"ד הדרכת הכלל. אם בזמן חות. שרבו פריצים נושאי דגל ההפקרות ביד רמה. ראוי להפריד את האומה. שהבשרים נושאי דגל ד' לא יהיו להם שום יחש עם פורקי-העול הפושעים—או שמא כח השלום הכללי מכריע את הכל—כל עקרה של פלונתא זו באה מפני השפלות הכללית. שעדיין לא נגמרה המהרה למרי ביסוד האופי של האומה. מצד היצוגיות נפשה היא/מטרת, וחולכת—אלה הכתות יחדו הנן כזה במדרגת שתיים נשים זונות שכאו אל שלמה; הדבור. הביאו חרב „גסיון הוא מחכמת אלקים“ שבמלכות „ישראל: אותה הראויה להחיות היא הטוענת: נזורו ובהתמסרה מכלטת היא את אמתת המינא שכלב שהוא חשה בעצמה שכל ענינה הוא רק „גם לי גם לך לא יהי—מזרון“ והאם הרחמנית, אם האמת, אומרת; תנו לה את הילד החי—והמת אל תמיתוהו“ וזהו צווחת; „תנו לה את הילד החי היא אמו!“ אין קץ לרעות הנשמיות והרוחניות של התפרדות האומה לחלקים, אעפ"י שפרוד גמור כהעולה על לב המנתחים באמוריות אי-אפשר הוא, והנה לא יהיה, זאת היא מחשבה של עבודה זרה כללית. שהננו בטוחים עליה שלא תתקים. אשר אתם אמרים: היה נהיה כגוים ככל משפחות האדמה לשרת עץ ואבן—„אם לא ביד חזקה אמלך עליכם!“ וככל מחשבה של עבודה זרה היא מחרובת ומדאיכה—אפילו כשלא באה ולא תבא לידי מעשה—יסוד צדקת הצדיקים בכל דור ודור נתמוך הוא גם ע"י הרשעים שעם כל השעתם כ"ז שחם דבוקים בחפץ לבם לכלולת האומה עליהם נאמר ועמך כלם צדיקים. והיצוגיות הרשעיות שלהם מועילה היא לאמון כחם של צדיקים „כדורדיא לחמרא“. והפרוד המדומה החר הוא תחת יסוד הקדושה כולה כמעשה עמלק שונא את הנחשלים—פלוטי הענן שלה ידיו בשלמיו חלל בריתו“ [הביטו וראו עד היכן דברי הכותב הנ"ל מגיעין. מאבותינו ורבותינו הקדושים וז"ל שבכל דור ודור. הפרד נא מעלי וגו' (ש"י כס"ז ז"ל כס) חבדלו מתוך העדה הרעה וגו' בהתחברך עם אחזיהו וכו' ועוד ועוד וכמה מאמרי חז"ל. וכן נפסק להלכה בהרמב"ם ז"ל ה' דעות פ"ו שיתרחק מן הרשעים וכו'. וכן מכמה מאמרי הוזה"ק מבואר דכל הנלות שאנו סובלים הוא רק מפני שהע"ר מעורבים בנו כשאור שבעיסה, ע"י בדברי הוזה"ק שהבאנו בתחלת הקונטרס וז"ל הוזה"ק בראשית (ד' כ"ז ע"ג) סוף סוף בומנא דע"ר מעורבין בישראל לית קריבא ויחודא באתון שם ידו"ד. ומיד דיתמחון מעלמא אהמר באתון דקוב"ה כיום ההוא יתיה ה' אחר ושמו אחד וכו' ע"ש, וע"י בתיקונים ד' ס"ב ע"ב [דפוס ווילנא] ורשיעיא דאינון ע"ד ע"ש, וע"י וזה"ק שמות ד' ק"ט ע"א דמבואר שם דלאו אינון מכלל ישראל. וע"י כס' אבן שלמה פ' י"א סו"ה, ה' מיני ע"ד יש בישראל וכו' ואין ב"ד בא עד שימחו מן העולם וכו', וע"י כהערה אות ה' וז"ש והניעותי את בית ישראל וכו' בחרב ימותו כל חטאי עמי כו' כיום ההוא אקים את סוכת דוד כו' וע"ז

נאמר הנה אנכי מפתיה וכו' ושם יתבררו כל רשעי ישראל בנ' ימי אפלה וכו' והם גורמים כל ביטול תורה וכל אריכות הגלות וכו' ועליהם אמרו קשים גרים לישראל כספחת שהוא נדבק מאד כו' ונקראים ע"ד מפני שהם ראשי העם בגלות ולכן נקראים רב. (רב החובל ת"ז ס"א א') וכו' והם גורעים מעבדים שישראל נמשכין אחריהם ממש שרואים שהשעה משחקת להם והיו סיבת אריכות הגלות וכו' וישראל יחזרו בתשובה וימחו הע"ר, ויחזרו להם לוחות הראשונות כו' ע"ש. וע"י עוד בזה"ק שמות ד' ק"ב ע"ב דמבואר שם החיוב גדול הוא הפירוד וזוה נזכה לנאולה. וע"י כס' אחרת שבת בהמאמר דקדוק חברים—שמבאר שם מכמה מאמרי חז"ל איך שחיוב גדול הוא להתרחק מן הרשעים. עכ"פ מבואר מכל הנ"ל שלא די שאינן תומכים את הצדיקים אך עוד מרפים. וגורמים צרות—אך אפשר צדיקי' כמותם שמחברים ביכלאך מריפה הרשעים ברשעתם תומכים אותם—דאלמלא הם מי הי' מביט אפי' בד"א (ספ פ' לג) גדולה היא תביעתינו הגופנית—גוף ברי אנו צריכים להתעסקנו הרבה בנפשויות—שנחנו את קדושת הגוף—ונחנו את הבריאות והנבונה הגופנית. שיש לנו כשר קודש לא פחות ממה שיש לנו רוח הקודש. עובנו את החיים המעשיים. ואת התכרורות החושים. ואת הקשור עם המציאות הגופנית המוחשית מפני **יראה נפולה**. מפני חוסר אמונה בקדושת הארץ „אמונת" זה סדר זרעים—שמאמין בחי העולמים וזורע—כל תשובתינו תעלה בידנו רק אם תהיה—עם כל הוד רוחניותה—גם תשובה נשנית. יוצרת דם בריא, כשר בריא. גופים חמונים ואיתנים—רוח לוחם וזרח על נבי שרידים חזקים ונבונות הכשר המיקדש תאיר הנשמה שנתחללה—וכר לתחתית המתים הגופנית [ראו נא עם ה' איך שהוא הופך כל דברי חז"ל שאמר אדרבא שע"י כחישת החומר מאירה הנשמה. ורשבי ז"ל וכל הנביאים והקדושים יוכיחו שזכו לכל כה שזכו אך ורק ע"י כחישות החומר. ע"י כר"ה שער התשובה פ"ג. ובשער הקדושה פט"ו. וט"ח דברים שהתורה נקנית בהם יוכיחו. וע"י כס' אכן שלמה פ"ב סי' ט' וז"ל לא יתכן עבודת ה' אלא לאחר שחמית התאות והנאות דעלמא וכו' וא"א להשיג מתיקת התורה אלא ע"י הסיגופים והרחקות התאות (מס' כ"ז ז') עכ"ל—ודי בהערות אלו למי שמבקש האמת] (ספ פ' ליד) ההתעמלות (מן סגן זכרים עם נקבות ימדי). שציעירו ישראל עוסקים כה בארץ ישראל. לחוק את נופם בשביל המנמה לחיות בנים אמיצי כח לאומה. היא משכללת את הכח הרוחני של הצדיקים העליונים—העוסקים ביחודים של שמות הקדושים. להרכות הבלטת האור האלקי בעולם. ואין גלוי אור אחד עומד בלא חבירו כלל—„ויעש דוד שם"—„ודוד עושה משפט וצדקה לכל עמו"—ויואב „בן צרויה על הצבא"—ולא נענש אבנר! אלא מפני שעשה דמן שי גערים שחוק" אבל שיעזקו הנערים לחוק כחם ורוחם—בשביל גבורת האומה בכללה—**עבודת הקודש הזאת**—מעלה את השכינה. מעלה מעלה—בעלית הע"י שירות ותשבחות. שאמר דוד מלך ישראל בספר תהלים.

קול גדול

אלא שעי' חכונת העליונות עולה הנשמה הפנימית—ועי' המעשים המאמצים את גוף היחידים לשם הכלל עולה הרוחניות החיצוניות—ושניהם כאחד משכללים את סדרי הקדושות כולם בהכלמת אפיה של האומה בפרשה הקטנה שכל נופי תורה תלויים בה; בכל דרכך דעהו--

ואל יפלא אם יש חסרונות במהלך החיים של העוסקים באמוץ הנפני ובכל החושים הארציים בשישראל—כו אפילו הופעת רוח הקדש צריכה ברוח מעורבות צחצוחי מומאה שמתערכים בה והיא הולכת ומטהרת מתקדשת ומתבררת. פודה את עצמה מגלותה עד שבאה לכלל דרך צדיקים. ואז נוגה חולך ואז עד נכון היום—[התבוננו נא עם ה' הדברים בו ית'] עד כמה פער פיו להתלוצץ מהקדושים המיוחדים והודים, ולבנות כיב תהלות ושכחות שאמר דהמעיה ברוהיק וזיל שית לרזי זיל ש"ג סוס"י קמיה מצורף לכסף וכו' איש לפי מהללו. פי' מעלות האדם לפי מה שיהלל. וכו' והמשבח מעשים מגונים. או מהלל רשעים הוא הרשע הנמור והמחלל את עבודת הש"י עכ"ל. ועיון המיב בכל הערות הנ"ל. ותראה איך הם ממש דרשות דופי. אחה! שומו שמים על זאת] [ס"פ מ:] הפש של פושעי ישראל שבעיקבא דמשיחא אותם שהם מתחברים באחבה אל בנינו כלל ישראל. לאי ולתחית האומה—היא יותר מתקנת מהנפש של שלומי אמוני ישראל—שאין להם זה היתרון של ההרגשה העצמית למוכת הכלל ובנין האומה והארץ אבל—הרוח הוא מתוקן הרבה יותר אצל יראי ה' ושומרי תורה ומצות—אנשי שההרגשה העצמית וההתעוררת של כח פעולה בעניני כלל ישראל אינם ידונין אמוצות אצלם—כמו משה שהיו אצל אלה שרחק עושים אשר בתוכם מעבר את לבסעד כדי להתקשר בדעות זרות ובמעשים המטמאים את הנפש. ומונעים את הרוח מלתקן--

[גם זה הכל ורעות רוח ומפשות גדול כהידוע לכל מכל העירות הבנויות בקודש אך ורק עיי' ירא--ועיי' פושעי ישראל לא נבנה בקודש אפי' שכונה אחת]. [ועי' בהערות הנז"ל שנתבאר שם שאין שום טעם ורית ויסוד בתה"ק אף דבר אחד מדבריו ואין כדאי להשיב עליהם]. [ס"פ מ:] פשם שאי אפשר ליון בלא שמרים כך אי אפשר לעולם בלא רשעים. וכשם שהשמרים מעמידים את היין ומשמרים אותו כך הרצון הגם של הרשעים גורם קיום ועמדה לשפעת החיים כולם--של כל הבינונים והצדיקים--כשהשמרים מתמעטים והיין עומד בלא שמריו--הרי הוא עלול לקלקול והמוץ--הגלות דלדל את כח החיים של האומה ושמריו נתמעטו הרבה מאד--עד שיש סכנה לקיום החיים של האומה מחוסר תפוס חיים מעובת. האהוה בבחמית ובאדמה ושקיעתה החמרית--הקיום בגולה הוא קיום רסוק. וזה הקיום המדולדל שהוא תדלון יותר מחוי' הי' אפשר לו לחמשך איזה זמן גם בחוסר שמרים כפי ההכרח--אבל לכל זמן--וכבר כשל הכח--והקיום העצמי הוא טובע את תפקידו ושיבת ישראל לארצו בשביל קיומו העצמי הוא מאורע מוכרח--וקיומו זה יוצר את שמריו: נושאי הרשעה והחוצפה של עקבתא דמשיחא אשר ירנו כל לב

לזכר

[המחברים לא זה הספרי ה"ל מאיר ספרים ואלף העצמן]
[אלה מן העצמן כי נמסר למסר ח' העלוי הרוח]